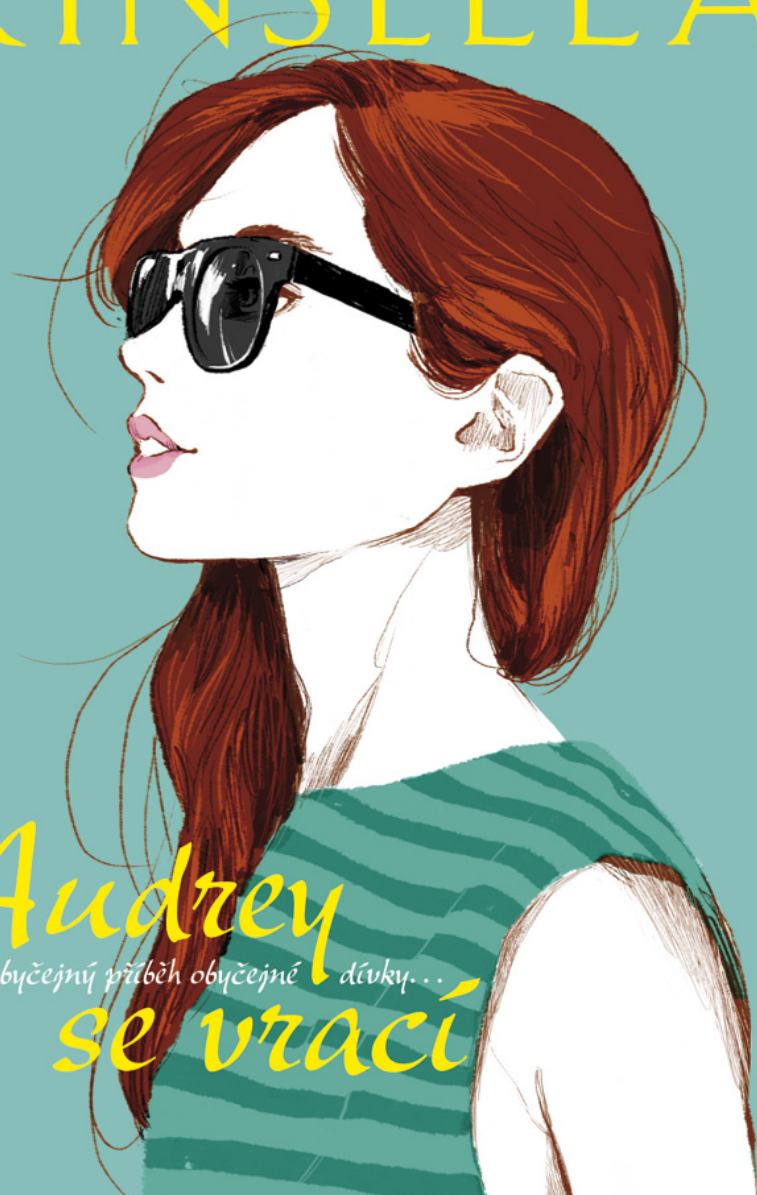

SOPHIE
KINSELLA

Audrey
Neobyčejný příběh obyčejné dívky...
se vrací

Audrey se vrací

SOPHIE KINSELLA

Audrey se vrací

Přeložila Jitka Fialová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 Sophie Kinsella

All rights reserved.

Z anglického originálu *Finding Audrey*

(Published by Doubleday, Great Britain, 2015)

přeložila © 2015 Jitka Fialová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Ilustrace na obálce © 2015 Martin Dima

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-343-3

Všem mým dětem, které mě – každé svým způsobem –
při psaní této knihy inspirovaly.

Prostě děs! Máma se zbláznila.

A ne jen tak normálně. Těžce šlíí.

Když vyšiluje jenom tak normálně, říká: „Tu skvělou bezlepkovou dietu, co jsem o ní četla v *Daily Mailu*, teď budeme držet všichni!“ A koupí hned tři bochníky bezlepkového chleba, který chutná tak odporně, že se nám z toho kroučí pusa do vlnovky. Celá rodina začne stávkovat, dokonce i máma schová svůj sendvič do záhonu mezi květiny, a v příštím týdnu jako by bezlepková dieta ani neexistovala.

Tak vypadá normální mámino šílenství. Teď ovšem vyvádí nevidaně.

Stojí ve své ložnici u okna, odkud je výhled na Rosewood Close, ulici, kde bydlíme. Ne, *stojí* zní moc normálně. Máma v žádném případě normálně nevypadá. Kymácí se, s divokým výrazem v očích se naklání přes parapet a drží počítač mého bratra Franka. Přístroj zatím nebezpečně balancuje na okenní římsce, ale každou minutu může jít k zemi. I když stál 700 liber.

Copak si to máma neuvědomuje? 700 liber! Vždycky říká, že neznáme cenu peněz. Věčně nám opakuje: „Máte vůbec představu, co to dá práce, vydělat deset liber?“ a „Nesvítili byste zbytečně, kdybyste za elektřinu museli platit.“

A co takhle vydělat 700 liber – a potom s nimi schválně třísknout o zem?

Pod námi, před domem, Frank v tričku s nápisem *Teorie velkého třesku* zoufale pobíhá po trávníku a v panickém strachu se chytá za hlavu.

„Mami! Mami, to je můj počítač!“ ječí pronikavě hlasem plným děsu.

„Já vím, že je tvůj!“ křičí máma hystericky. „Si myslíš, že to nevím?“

„Mami, prosím tě, nemůžeme si o tom ještě promluvit?“

„To už máme za sebou!“ vypálí máma. „Přemlouvala jsem tě, dohadovala jsem se s tebou, zkusila jsem prosby, argumenty, úplatky... Vyzkoušela jsem všechno! VŠECHNO, Franku!“

„Já ale ten počítač potřebuju!“

„*Nepotřebuješ!*“ zakřičí máma tak vztekle, že to se mnou trhne.

„Maminka tím *počítačem hod!*“ volá Felix, celý natěšený vyběhne na trávu a nevěřicně se dívá nahoru. Felix je náš malý bratříček. Jsou mu čtyři. S neuvěřitelnou radostí vítá skoro všechno, co se kolem něj přihodí. Na ulici je nákladák! Kečup! Dlouhatanánánský bramborový hranolek! Že maminka vyhodí počítač z okna, je prostě jen další z celé řady zázraků, které s sebou každý den jeho života přináší.

„Jo, a počítač se rozbije,“ pokračuje Frank se západem. „A nebudeš mít na čem hrát *Hvězdné války*, už nikdy.“

Felixův obličej se hrůzou mění k nepoznání a mámou znova zacloumá hněv.

„Franku!“ zaječí. „Nestraš bratříčka!“

V tuhle chvíli se naši sousedé z domu naproti, McDugganovi, vyšli ven podívat, co se děje. Jejich dvanáctiletý syn Ollie dokonce zavříská „Nééééé!“, když pozná, k čemu se máma chystá.

„Paní Turnerová!“ Pospíchá přes ulici k našemu trávníku a prosebně k ní vzhlíží, přesně jako Frank.

Ollie někdy s Frankem hraje *Zemi dobyvatelů* online, pokud je Frank v blahovolné náladě a nemá nikoho jiného, s kým by hrál. Ollie mi teď připadá z vývoje věcí vyděšený dokonce ještě víc než Frank.

„Prosím, nerozbíjejte ten počítač, paní Turnerová,“ žadoní a klepe se strachy. „Jsou v něm všechny Frankovy komentáře k té hře. Děsná legrace.“

„Díky,“ zamumlá Frank.

„Tvoje máma fakt vypadá jako...“ Ollie nervózně zamrká.
„Jako válečnická bohyně na levlu sedm.“

„Cože?“ dožaduje se odpovědi máma.

„To byla *poklona*,“ vypění Frank a obrátí oči k nebi. „Což bys věděla, kdybys taky hrála. Levl osm,“ opraví Ollieho.

„Jo,“ honem souhlasí Ollie. „Osm.“

„Vy dokonce ani neumíte pořádně anglicky komunikovat!“ vyjede po nich máma. „Skutečný život není série levlů!“

„Mami, prosím tě,“ vmísí se do řeči Frank. „Udělám cokoli. Budu skládat nádobí do myčky. Budu každý večer telefonovat babičce. Budu...“ Zoufale se rozhlédne. „Budou čist hluchým.“

Čist hluchým? Slyší vůbec, co říká?

„Hluchým?“ Máma vybuchne. „*Hluchým lidem?* Nepotřebuju, abys četl hluchým. Jediný hluchý v širém okolí jsi tady ty! Nikdy neposloucháš, co říkám – věčně máš na uších ta svoje odporná sluchátka –“

„Anne!“

Obrátím se a vidím, že do přestřelky se zapojuje táta a ze dveří vedlejšího domu vycházejí další dva sousedé. Takže se z toho oficiálně stal veřejný spor, v němž sousedé figurují jako svědci.

„Anne!“ mírní ji znovu táta.

„Neplet se mi do toho, Chrise,“ varuje ho máma – a táta opravdu vyklízí pozice. Můj táta je vysoký fešák, který jako by vystoupil z reklamy na auta, a ačkoli *vypadá* jako pán domu, ve skutečnosti žádný alfa samec není.

Ne, to zní ošklivě. On dost možná je alfa v mnoha směrech. Jenže máma je alfa mnohem víc. Je silná a panovačná a hezká a panovačná.

Panovačná jsem řekla dvakrát, že?

Hm. Udělejte si z toho vlastní závěr.

„Vím, že se zlobíš, drahoušku,“ uklidňuje ji táta. „Ale neza-
cházíš tak trochu do krajnosti?“

„Do krajnosti? Já? To *on!* Vždyť *on* je závislý, Chrisi!“

„Nejsem závislý!“ zaječí Frank.

„Já jenom říkám –“

„Copak?“ Máma konečně otočí hlavu, aby se na tátu pořádně podívala. „Co říkáš?“

„Jestli ho jenom pustíš z ruky, poškodíš auto.“ Táta bolestně svráští obličej. „Co kdyby ses posunula trošičku doleva?“

„Na autě mi houby záleží! Tohle dělám z lásky!“ Nakloní počítač na okenní římse ještě povážlivěji a my všichni, včetně přihlížejících sousedů, zalapáme po dechu.

„Z *lásky?*“ křičí Frank nahoru na mámu. „Kdybys mě milovala, nechtěla bys mi rozbít počítač!“

„Franku, kdybys ty miloval mě, nevstával bys za mými zády ve dvě hodiny ráno, abys mohl hrát online s nějakými lidmi v Koreji!“

„Ty jsi vstával ve dvě ráno?“ ptá se Ollie Franka a oči mu při tom div nevypadnou z důlků.

„Trénoval jsem,“ pokrčí rameny Frank. „*Trénoval,*“ zopakuje důrazně směrem k mámě. „Turnaj se blíží! Vždycky jsi říkala, že bych měl mít v životě nějaký cíl. Tak teď ho mám!“

„Hrát *Zemi dobyvatelů?* To není žádný cíl. Můjtybože, můjtybože...“ Máma drcne hlavou do počítače. „Kde jsem jen udělala chybu?“

„Hele, Audrey!“ zvolá najednou Ollie, protože si mě právě všiml. „Ahoj, jak se máš?“

Vylekaně uskočím od okna svého pokoje. Je stranou, až v rohu, a za sklem si mě nikdo neměl všimnout. Nejméně ze všech Ollie, který, to vím na beton, je do mě tak trochu blázen, i když je o dva roky mladší než já a o hlavu menší.

„Hele, celebrita!“ ironicky prohodí Ollieho táta Rob. „Celebrita“ mi říká už čtyři týdny, přestože máma i táta za ním každý zvlášť zašli a požádali ho, aby toho nechal. On soudí, že je to nevinná legrace a mým rodičům že schází smysl pro humor. (V poslední době jsem si toho všimla už víckrát: „mít smysl pro

humor“ pro lidi často znamená totéž jako „být debil bez špetky soucitu“.)

Ale tentokrát máma ani táta Robův rádobyvtipný žert asi neslyšeli. Máma vytrvale běduje: „Kde, kde, kde jsem jen udělala chybu?“ a táta ji pln obav sleduje.

„Nic jsi neudělala špatně!“ volá nahoru. „Nic není špatně! Drahá, pojď dolů a dáš si skleničku. Polož ten počítač... prozatím,“ dodává honem, když vidí, jak se máma zatvářila. „Z okna ho můžeš vyhodit i později.“

Máma se nepohne ani o centimetr. Počítač se na okenní římse rozkývá ještě nebezpečněji a táta sebou trhne. „Drahá, jde mi jenom o naše auto... Právě jsme poslali poslední splátku...“ Udělá pár kroků k vozu a vztahuje k němu ruce, jako by ho chtěl chránit před hardwarem řítícím se prudce k zemi.

„Přineste deku!“ vykřikne Ollie, který se probral k životu. „Zachraňte ten počítač! Potřebujeme deku. Utvoříme kruh...“

Máma ho snad ani neslyší. „Já jsem tě kojila!“ křičí pronikavě na Franka. „Četla jsem ti *Medvídka Pú!* A nechtěla jsem nic, jen syna, který se bude zajímat o všechno možné, o knihy, umění, přírodu, o muzea, a ze kterého možná bude sportovec, závodník –“

„ZD je závodní sport!“ zavříská Frank. „Ty o tom nic nevíš. Je to vážná věc! Víš, že vítěz mezinárodní soutěže v ZD v Torontu letos dostane šest milionů dolarů?“

„To nám vykládáš pořád!“ vybuchne máma. „Chceš tím snad říct, že vyhraješ ty? A dostaneš majlant?“

„Možná.“ Změří si ji ponurým pohledem. „Pokud budu pořádně *trénovat*.“

„Franku, vrať se dolů na zem!“ Její hlas se ozvěnou rozléhá naší ulicí, řezavý a téměř děsivý. „Ty se do mezinárodní soutěže ZD *nedostaneš*, ty těch zatracenejch šest milionů *nevyhraješ* a nebudeš si vydělávat na živobytí jako hráč! TO SE PROSTĚ NIKDY NESTANE!“

O měsíc dřív

Na začátku toho všeho byl *Daily Mail*. V našem domě stojí tenhle deník u začátku mnoha věcí.

S mámou to zase začíná šít, jako ostatně dost často. Večeře je snědená, stůl uklizený a ona si při sklence vína čte noviny – „mít chvilku jen pro sebe“, tak tomu říká. U jednoho článku se zastavila. Přes rameno vidím titulek:

OSM POZNÁVACÍCH ZNAMENÍ, ŽE VAŠE DÍTĚ JE ZÁVISLÉ NA POČÍTAČOVÝCH HRÁCH:

„Můjtybože,“ slyším, jak mumlá. „*Můjtybože*.“ Jak jí po tom výčtu jede prst dolů, zrychluje se jí dech. Letmo tam mrknu a zahlédnu podtitulek:

7. Popudlivost a náladovost

Chacha. Chachacha.

To je můj posupný smích, pokud vám to nedošlo.

Cože, *náladovost*? To myslíte vážně? James Dean, který hrál v *Rebelovi bez příčiny* (mám ten plakát – nejlepší filmový plakát vůbec a zdaleka nejlepší film, on byl nejvíc sexy filmová hvězda všech dob – proč, proč, proč jenom musel umřít?), to byl ukázkově náladový teenager. Z toho tudíž vyplývá, že James Dean byl nutně závislý na videohráč? To sotva.

Že mám pravdu?

Ale tohle mámě vysvětlovat nemá smysl, protože v tom je logika a na tu ona nevěří, zato věří horoskopům a zelenému čaji. A – samozřejmě – všemu, co napíše *Daily Mail*.

OSM POZNÁVACÍCH ZNAMENÍ, ŽE MOJE MÁMA JE ZÁVISLÁ NA *DAILY MAILU*:

1. Čte ho každý den.
2. Věří všemu, co tam píšou.
3. Když jí ho zkusíte vzít z ruky, vyškubne vám ho se slovy „Neber mi ho!“, jako byste se pokoušeli unést její draze milované dítě.
4. Když v něm straší článkem o nedostatku vitamínu D, máma nás všechny přinutí svléknout si košili a „dát si sluneční lázeň“. (Ačkoli je ta lázeň spíš ledová.)
5. Když v něm straší článkem o výskytu melanomu, dohlédne, abychom se všichni mazali krémem na opalování.
6. Když otisknou článek „Kréme na obličej, který opravdu funguje“, v tu chvíli si ho objedná. Okamžitě a na místě vytáhne svůj iPad.
7. Když na dovolené *Daily Mail* nemůže mít, silně se u ní projevují abstinční příznaky. A pak mi něco vykládá o popudlivosti a náladovosti.
8. Jednou – to byl zrovna půst – se pokusila *Daily Mailu* na čas vzdát. Vydržela to do půl desáté dopoledne.

Zkrátka a dobře, s máminou tragickou závislostí nezmůžu nic, zbývá mi jen doufat, že v jejím životě nenapáchá *příliš* velké škody. (V našem obývacím pokoji už máma rozsáhlé škody způsobila – stačilo, aby si přečetla o interiérech článek s titulkem „Co kdybyste si doma vlastní rukou natřeli všechny nábytek?“.)

Vtom se do kuchyně přiloudá Frank v černém tričku s nápisem *Frajeřím, tedy jsem*, se sluchátky v uších a mobilem v ruce. Máma skloní *Daily Mail* a zírá na něj, jako by jí šupiny spadly z očí.

(Nechápu, proč se to tak říká. Šupiny?)

Ale klidně. Proč ne.)

„Franku,“ osloví ho. „Kolik hodin jsi v tomhle týdnu hrál počítačové hry?“

„Definuj počítačové hry,“ praví Frank a ani nevzhlédne od mobilu.

„Co?“ Máma se na mě nejistě podívá, já pokrčím rameny. „Poslyš. Počítačové hry. Kolik hodin jsi je hrál? FRANKU!“ zajecí, když vidí, že Frank nereaguje. „Kolik hodin? Vyndej si ty věci z uší!“

„Cože?“ ptá se Frank a vytahuje sluchátka. Nevinně na ni zamrká, jako by tu otázku neslyšel. „Záleží na tom?“

„Ano, záleží!“ vychrlí ze sebe máma. „Chci, abys mi pověděl, kolik hodin týdně trávíš u počítačových her. Hned teď. Spóčítej to.“

„Nemůžu,“ odvětí Frank s klidem.

„Nemůžeš? Jak to, že *nemůžeš*?“

„Nevím, co přesně máš na mysli,“ vysvětluje Frank s bezbřehou trpělivostí. „Myslíš vyložene jenom počítačové hry? Anebo všechny hry, včetně Xboxu a PlayStation? Počítáš do toho hry, co mám na mobilu? Definuj své termíny.“

Frank je hrozný trouba. Copak *nevidí*, že máma už zase uvnitř soptí a výbuch na sebe nedá dlouho čekat?

„Myslím cokoli, co ti pokrívuje mysl!“ horlí máma a hrozivě mává *Daily Mailem*. „Uvědomuješ si, jak nebezpečné ty hry jsou? Uvědomuješ si, že tvůj mozek se nevyvíjí, jak má? Tvůj MOZEK, Franku! Tvůj nejcennější orgán.“

Když se Frank potichu dvojsmyslně zahihňá, neodolám a uchichtnu se taky. S Frankem fakt bývá pořádná legrace.

„Tohle budu ignorovat,“ podotkne máma s kamenným výrazem. „Je to jen další důkaz toho, co jsem říkala.“

„Ne, není,“ stojí na svém Frank a otevírá lednici. Vytáhne krabičku s čokoládovým mlékem a vypije ho, rovnou z krabice, což je neomluvitelné barbarství.

„Tohle nedělej!“ zvolám rozzuřeně.

„Je tam ještě jedna. Uklidni se.“

„Mladý muži, s tvým hraním je od téhle chvíle konec.“ A máma praští *Daily Mailem* o stůl, aby výrok získal na důrazu. „Mám toho právě dost.“

Mladý muži. To signalizuje, že do věci hodlá zatáhnout tátu. Jak nás začne oslovovat *mladý muži* nebo *mladá dámo*, hned druhý den se zaručeně sejde děsivá rodinná rada, kde se táta pokusí podpořit všechno, co máma říká, i když polovinu z toho nechápe.

Ovšem to není můj problém.

Přesněji řečeno nebyl, dokud toho večera máma nepřišla ke mně do pokoje a nezeptala se: „Audrey, co to vlastně je, ta *Země dobyvatelů*?“

Zvednu oči od britské verze časopisu pro ženy *Grazia* a důkladně si mámu prohlédnu. Vypadá nervózní. Tváře má růžové a pravou ruku ztuhlou v pozici, v jaké ji asi před chvílíčkou zvedla z počítačové myši. Právě si na Googlu našla „závislost na počítačových hrách“, já to prostě vím.

„Je to hra.“

„To vím, že je to hra,“ zopakuje máma popuzeně, „ale proč bez ní Frank nemůže být? Ty ji nehraješ pořád, že ne?“

„Ne.“ *Zemi dobyvatelů* jsem vyzkoušela a tu jeho posedlost nechápu. Ale zahrát si hodinku nebo dvě – to klidně můžu.

„Proč je tak přitažlivá?“

„Hm, víš.“ Chvilí přemýšlím. „Je vzrušující. Dostáváš odměny. A hrdinové jsou hodně dobří. Grafiku má úžasnou a právě při-

dali nový tým válečníků s novými schopnostmi, takže...“ Pokrčím rameny.

Máma vypadá zmatenější než předtím. Problém je v tom, že hry nehraje. Takže se jí vlastně nedá vysvětlit rozdíl mezi *Zemí dobyvatelů 3* a, řekněme, *Pacmanem* z roku 1985.

„Můžeš se na ni podívat na YouTube,“ říkám v náhlé inspiraci. „Lidé ji tam komentují. Vydrž chvíli.“

Než klip na mém iPadu najdu, máma si sedne a rozhlíží se po pokoji. Snaží se dělat jakoby nic, ale cítím, jak její oči, modré jako trnky, důkladně zkoumají hromádky mých věcí a pátrají... Po čem vlastně? Po čemkoli. Po všem. Pravda, máma a já spolu už nějakou dobu nevycházíme nejlíp. Všechno je plné skrytých implikací.

Tolik se toho stalo, a tohle je jeden z nejsmutnějších důsledků. Nedokážeme se už k sobě chovat normálně. Každou titěrnou maličkost, kterou vypustím z úst, máma vždy podrobí důkladné analýze, dokonce i když si to sama neuvědomuje. Její mozek ihned zařadí vysokou rychlost. *Co to znamená? Je Audrey v pořádku? Co tím Audrey vlastně říká?*

Vidím, že zblízka zkoumá mé staré otrhané džíny přehozené přes židli, jako by očekávala, že je v nich zakódovaný nějaký zlověstný význam. Ve skutečnosti svědčí o jediném: vyrostla jsem z nich. Za loňský rok hned o osm centimetrů, takže měřím sto sedmdesát. Slušná výška na čtrnáct let. Lidé říkají, že jsem mámě podobná, jen ne tak hezká. Ona má *syť* modré oči. Jako modré diamanty. Moje jsou bleďoučké – ne že by teď na ně bylo kdovíjak vidět.

Jen abyste si mě dovedli představit: jsem dost vyhublá a naprosto nenápadná, obvykle nosím černý top bez rukávů nebo jen s tenkými ramínky a úzké džíny. A tmavé brýle; neustále, dokonce i v domě. Je to... Hm. Je to... Je to moje věc, myslím. Proto souseda Roba napadl ten vtípek s celebritou. Viděl mě, jak v tmavých brýlích za deště vystupuji z auta, a hned se vyptával: „Proč ty tmavé brýle? Jsi snad Angelina Jolie?“

Nesnažím se být *cool*. Mám pro to svůj důvod.

Který, samozřejmě, teď chcete znát.

Aspoň předpokládám.

Vlastně... Je to dost soukromá věc. Nevím jistě, jestli jsem připravena vám o tom vyprávět už teď. Klidně si myslíte, že jsem divná, jestli chcete. Myslí si to dost lidí.

„Tady to je.“ Najdu klip s nějakou bitvou ze *Země dobyvatelů* s komentářem od „Archyho“. „Archy“ je přispěvatel YouTube ze Švédska a Frank jeho videa miluje. „Archy“ v nich hraje ZD, hru vtipně komentuje, ale přesně jak jsem očekávala, trvá mi věčnost, než mámě vysvětlím, oč jde.

„Proč se dívat na to, jak hraje někdo jiný?“ udiveně se ptá znovu a znovu. „Proč? Není to úplná ztráta času?“

„Hm. Tak takováhle hra to je.“ Pokrčím rameny.

Chvilí je ticho. Máma upírá oči na displej jako historik, který se pokouší dešifrovat jakýsi záhadný kód starověkých Egypťanů. Dojde k mohutnému výbuchu a máma sebou trhne.

„Proč se tam vždycky musí *zabíjet*? Kdybych já dávala dohromady nějakou hru, všechno by se soustředilo kolem myšlenek. Politika. Problémy. Ano! Jistě, proč ne?“ Jasně na ní vidím, jak nová myšlenka přivádí její mozek do varu. „Co třeba počítačová hra s názvem *Diskutuj*? Mohl by se zachovat soutěžní prvek, ale body by se získávaly podle toho, jak by si hráč vedl v debatě!“

„A *přesně z toho důvodu* nejsme šestinásobní milionáři,“ říkám jakoby někomu jinému.

Právě chci najít další klip, když do pokoje vtrhne Felix.

„*Candy Crush!*“ vykřikne radostně, jakmile si všimne mého iPadu, a máma vyjekne hrůzou.

„Jak to, že o tom ví?“ ptá se důrazně. „Vypni to. Nepřipustím, abychom měli v rodině dalšího závisláka.“

Ouha. To jsem byla asi já, kdo *Candy Crush* Felixovi ukázal. Ne že by měl tušení, jak se má pořádně hrát.

Zavřu iPad a Felix se na něj sklíčeně dívá. „*Candy Crush!*“ kvílí. „Chci hrát *Candy Cruuuuush!*“

„Je rozbitý, Felixi.“ Předstírám, že iPad zkouším zapnout. „Vidíš? Rozbitý.“

„Rozbitý,“ potvrzuje máma.

Felix přeletí pohledem od nás k iPadu. Přímo cítíte, že jeho mozek pracuje tak usilovně, jak jen mu to jeho čtyři roky staré mozkové buňky dovolí. „Musíme koupit zástrčku,“ navrhne, najednou ožije a hmatne po iPadu. „Můžeme koupit zástrčku a spravit ho.“

„Obchod se zástrčkami má zavřeno,“ vypálí máma bez sebe-menšího zaváhání. „To je ale škoda. Uděláme to zítra. Ale hádej co? Teď si dáme toust s nutellou!“

„Toust s nutellou!“ Felix se blaženě rozzáří. Jakmile jeho ručičky vyletí do vzduchu, máma iPad popadne a podá mi ho. Za pět vteřin už je za polštářem na posteli.

„Kam se ztratil *Candy Crush*?“ Felix najednou zpozoruje, že iPad zmizel, začne natahovat a brzy bude skučet.

Máma okamžitě zasáhne: „Vezmeme ho do obchodu se zástrčkami, pamatuješ?“

„A s kabely,“ přikyvuji. „Ale teď budeš mít toust s nutellou! Kolik si jich dáš?“

Chudinka Felixík. Nechá se mámou odvést z pokoje. Stále vypadá zmatený. Totálně zmanipulovaný. To se člověku stává, když jsou mu čtyři. Vsadím se, že máma si přeje, aby stejný trik zabíral i na Franka.

Máma už tedy ví, co ZD je. A „vědění je moc“, jak říká Kofi Annan. Ačkoli Leonardo da Vinci pravil: „Tam, kde se křičí, není opravdové vědění,“ což situaci v naší rodině asi vystihuje líp. (Prosím, nemyslete si, že jsem knihomol nebo tak něco. Máma mi před měsícem koupila knihu citátů a já si v ní listuju, když se dívám na televizi.)

Zkrátka „vědění je moc“ se na poměry u nás opravdu nevztahuje, protože máma nemá nad Frankem moc vůbec žádnou. Je sobota večer a on hraje ZD už od oběda. Zmizel v hracím pokoji hned po moučníku. Potom někdo zazvonil u dveří a já se vmžiku vypařila do pokojíčku, mého soukromého útočiště.

Ted', skoro v šest, jsem se připlížila do kuchyně pro sušenky Oreo, ale tam jsem narazila na mámu. Je jako na jehlách. Přechází sem tam jako lev v kleci. Výdech, pohled na hodiny, další výdech.

„Jsou to počítačová závisláci!“ vybuchne najednou. „Už pětadvacetkrát jsem jim říkala, ať to vypnou! Proč to nedokážou udělat? Stačí prostě jen zmáčknout tlačítko! Zapnout, vypnout.“

„Možná se dostali na level –“ začala jsem.

„Jaképak levely!“ přeruší mě ostře máma. „Ty řeči o levelch dál nehodlám poslouchat. Dávám jim poslední minutu. A konec.“

Vytáhnu slepenou sušenku a horní část oddělím od dolní. „A kdo je tam s Frankem?“

„Nějaký kamarád ze školy. Ještě jsem se s ním nesetkala. Linus, tak se jmenuje, aspoň myslím...“

Linus. Na Linuse se pamatuju. Byl v té školní hře, *Jako zabít ptáčka*, hrál Attika Finche. Frank, na rozdíl od něj, dělal jen křoví.

Frank chodí do Školy kardinála Nichollse, která je kousek od té mé, Stokelandské dívčí, a naše školy čas od času společně pořádají divadelní představení, koncerty a tak. I když jestli mám opravdu kápnout božskou, tak Stokelandská už „moje“ vlastně není. Nechodím do ní od února, protože se mi tam něco přihodilo. A věřte mi, nebylo o co stát.

Ale o tom jindy.

Takže, dál. Potom jsem onemocněla. A teď půjdu do jiné školy, do stejného ročníku, abych učivo dobře zvládala. Ta nová se jmenuje Heath Academy a podle tamějších učitelů bude rozumné začít raději v září než v letním semestru, kdy se především skládají zkoušky. A proto jsem stále doma.

Tím nehodlám tvrdit, že nedělám *nic*. Poslali mi horu knih, které mám přečíst, učebnice matematiky a francouzská slovíčka. Všichni jsou toho názoru, že při studiu je absolutně nezbytné nevypadnout z tempa a – „Budeš se pak cítit mnohem líp, Audrey!“ (Zatím to nefunguje.) Proto jim občas posílám úkol z dějepisu nebo jiného předmětu a oni mi ho zas pošlou zpátky s červenými poznámkami. Všechno je to tak trochu nahodilé.

Takže, dál. Důležité je, že Linus v té hře hrál a byl opravdu dobrý Atticus Finch. Vznešený a hrdinský a každý mu to věřil. Víte, v jedné scéně musí zastřelit vzteklého psa a při našem představení mu puška odmítla vystřelit, ale nikdo v obecnstvu se nesmál, diváci si dokonce mezi sebou ani nešeptali. Tak byl dobrý.

Jednou, ještě před zkouškou té hry, přišel k nám domů. Jen asi na pět minut, ale stále si to pamatuju.

Ale to zase odbíhám od věci.

Právě chci mámě připomenout, že Linus hrál Attika Finche, když si uvědomím, že z kuchyně odešla. Za moment slyším její hlas:

„Už sis pohrál dost, mladý muži!“

Mladý muži.

Letím jako šipka ke dveřím a dívám se škvírou. Jak Frank

vyjde dlouhými kroky do chodby za mámou, zuří, až se mu chvěje obličej.

„Ani jsme se nedostali na konec *levlu*! Hra se nemůže jen tak vypnout! Chápeš, cos udělala, mami? Máš vůbec ponětí, jak se *Země dobyvatelů* hraje?“

Vypadá pořádně navztekaný. Zastavil se přímo pode mnou, černé vlasy mu padají na bledé čelo, rozhazuje hubenými pažemi a divoce gestikuluje velkýma kostnatýma rukama. Doufám, že Frank ke svým rukám a nohám jednoho dne doroste. Nemůžou přece zůstat tak komicky obrovské, že ne? Zbytek těla je prostě musí dohnat. Je mu patnáct, takže možná ještě vyroste i o tři decimetry. Táta měří sto osmdesát, ale vždycky říká, že Frank bude časem vyšší než on.

„To nic,“ říká hlas, který poznávám. Linus. Ale mezerou ve dveřích ho nevidím. „Tak já půjdu domů. Díky, že jsem tu mohl být.“

„Nechodte domů!“ zvolá máma hlasem vyhrazeným pro okouzlování hostů. „Prosím, nechodte domů, Linusi. Nic takového jsem neměla v úmyslu.“

„Ale když nemůžeme hrát...“ Linus evidentně neví, co si o tom myslet.

„Mám to chápat tak, že jinak než hraním na počítači se vykluci nedokážete společensky vyžít? Uvědomujete si, jak je to smutné?“

„A co bys navrhovala? Co máme dělat?“ ptá se Frank rozmrzele.

„Myslím, že byste si mohli zahrát badminton. Je hezký letní večer, na zahradě je krásně a podívej, co jsem našla!“ Podává Frankovi mizernou starou soupravu na badminton. Síť je beznadějně propletená a až odsud vidím, že jeden z opeřených míčků okousalo nějaké zvíře.

Frank se zatváří tak, že je mi do smíchu.

„Mami...“ V úděsu se zjevně nedokáže zmocit na slovo. „Kde se ti něco takového podařilo *vyhrabat*?“

„Nebo krocket!“ dodá máma zvesela. „Při něm se člověk pobaví.“

Frank mlčí jako ryba. Představa krocketu ho tak sklíčila, že je mi ho docela líto.

„Nebo na schovávanou?“

Vyprsknu smíchy a rychle si připlácnu ruku na pusu. Nemůžu si pomoci. Na schovávanou!

„Nebo Rummikub!“ navrhně máma, už zoufale. „Vždycky jste ho milovali.“

„Rummikub mám rád,“ řekne Linus najednou; toho si u něj cením. Teď mohl naprosto legitimně Franka potopit, vypočodovat z našeho domu a na Facebooku napsat, že u Franka je nebetyčná otrava. Ale Linus to říká, jako kdyby chtěl mámě udělat radost. Mluví jako jeden z těch lidí, kteří se podívají kolem sebe a usoudí: Hm, proč vlastně všem neusnadnit život? (Tohle všechno jsem vydedukovala z těch pár slov, je vám to jasné.)

„Ty si chceš zahrát Rummikub?“ zeptá se Frank, který nevěří svým uším.

„Proč ne?“ potvrzuje Linus klidně a za moment už oba míří do dětského hracího pokoje. (Máma a táta ho jinak vymalovali a pak nazvali studovna pro teenagery, ale stále je to dětský pokoj.)

Hned nato je máma zpátky v kuchyni a nalévá si sklenku vína.

„Tak vidíš!“ povídá. „Potřebovali jen trochu popostrčit. Trochu rodičovského vedení. Prostě jsem jim otevřela mysl. *Nejsou* na počítačích závislí. Jednoduše jim jenom bylo nutné připomenout, co jiného se taky dá dělat.“

Nemluví se mnou. Obrací se na imaginárního soudce z *Daily Mailu*, který její život nepřetržitě sleduje a dává jí známky na stupnici od jedné do deseti.

„Myslím, že Rummikub není moc dobrá hra pro dva,“ říkám. „Bude jim trvat věky, než se všech destiček zbaví.“

Vtom vidím, že se na tom mámě zadržly myšlenky. Určitě si to maluje stejně jako já: Frank s Linusem sedí v pochmurné

atmosféře proti sobě u stolku, a protože hra se jim hrubě nelíbí, dojdou k závěru, že všechny deskové hry jsou nanic a totální volovina.

„Máš pravdu,“ říká konečně. „Možná půjdu a zahraju si s nimi. Aby byla větší legrace.“

Nezeptá se mě, jestli nechci hrát taky, za což jsem jí vděčná.

„Tak si to užijte,“ popřeju jí a vytáhnu balíček sušenek Oreo. Kalím si to přes kuchyň do pokojíčku, a už když zapínám televizi, slyším, jak se celým domem z dětského pokoje rozléhá mámin hlas.

„JÁ JSEM NEMYSLELA RUMMIKUB ONLINE!“

Náš dům je jako počasí. Věčně proměnlivé, někdy znenadání přijde zvlášť výrazný výkyv vzhůru, ale zase rychle odezní. Jsou období dokonalého štěstí s nebem zářivě modrým i dny bezútešně šedivé. Občas se absolutně nečekaně přizene bouřka. A jedna z nich se ke mně právě blíží. Hrom-blesk-hrom-blesk, Frank-máma-Frank-máma.

„Jaký je v tom rozdí?“

„Diametrální! Zásadní! Řekla jsem vám, abyste těch počítačů už nechali!“

„Mami, ta zatracená hra je přece stejná!“

„Není! Chci, abys přestal koukat do obrazovky! Chci, aby sis zahrál s kamarádem! VE SKUTEČNÉM ŽIVOTĚ!“

„Pro dva to není žádná legrace. Zrovna tak bysme mohli hrát, nevím co, třeba pitomý Prší.“

„Já vím!“ Máma div nevríská. „Proto jsem přišla hrát s vámi!“

„Sakra, jak jsem to měl PŘEDEM TUŠIT?“

„Přestaň mluvit sprostě! Jestli na mě budeš sprostý, mladý muži...“

Mladý muži.

Cosí slyším – takhle obvykle soptí našťvaný Frank. Stejně funí frustrovaný nosorožec.

„Sakra není žádná nadávka,“ hájí se a ztěžka dýchá; snaží se netrpělivost udržet na uzdě.

„To tedy je!“

„Je i ve filmech o Harrym Potterovi. Slyšíš? Říká to *Harry Potter*. Jak to může být nadávka?“

„Cože?“ Máma si uvědomila, že šlápla vedle; poznám to z jejího tónu.

„Harry Potter. Další argument není třeba.“

„Kam si myslíš, že jdeš, mladý muži?“

Mladý muži. To už je potřetí. Chudák táta. Jen co přijde domů, dostane co proto –

„Ahoj.“ Linusův hlas mě překvapí, a tak úlekem vyskočím. Fakt, doslova vyskočím. Mám skvěle vycvičené reflexy. *Jsem hypersenzitivní*. Celá jsem taková.

Stojí ve dveřích. *Atticus Finch je tady*, proletí mým mozkem. Tmavovlasý vysoký a hubený kluk se širokými lícními kostmi a zplihlými vlasy a jedním z těch úsměvů, co vám připomenou dílek pomeranče. Ne že by měl oranžové zuby. Ale jeho ústa dostanou ten tvar, když se usmívá. Což právě dělá. Žádný jiný Frankův kamarád se nikdy nesměje.

Vchází do pokojíčku, a mně se strachem instinktivně sevrou ruce v pěst. Určitě se zatoulal dál do domu po tom, co se máma s Frankem začali hádat. Ale sem, do pokojíčku, nikdo nechodí. To je můj prostor. Cožpak mu to Frank neřekl?

Frank mu nic *neřekl*?

V panickém strachu se nadechnu. Do očí mi už stouply slzy. Krk jako by mi zamrzl. Musím pryč. Musím – nemůžu –

Sem nikdo nechodí. *Sem nikdo přijít nesmí*.

V hlavě slyším hlas doktorky Sarah. Nahodilé útržky z našich rozhovorů.

Nádech na čtyři doby, výdech na sedm.

Tvoje tělo se domnívá, že ta hrozba je skutečná, Audrey. Ale tak to není.

„Ahoj,“ zkusí to znovu. „Já jsem Linus. A ty jsi Audrey, že?“

Ta hrozba není skutečná. Zkusím si ta slova vtisknout do hlavy, ale panika je odplavuje. Je jako povodeň. Jako jaderný mrak.

„Vždycky je nosíš?“ Kývne směrem k mým tmavým brýlím. Srdce mi divoce buší hrůzou. Nějak se mi podaří vedle Linuse proklouznout ven.

„Sorry,“ zajiknu se a prchám přes kuchyň jako pronásledovaná liška. Nahoru po schodech. Do svého pokoje. Do nejvzdálenějšího kouta. Tam se skrčím za záclonu. Rychle dýchám, jako by mě poháněl pístový motor, a po tvářích mi tečou slzy. Potřebuji Clonazepam, ale právě teď dokonce ani nemůžu vylézt zpoza záclony, abych si pro něj došla. Držím se jí, jako by to byla moje jediná záchrana.

„Audrey?“ Máma stojí na prahu mého pokoje, v obavách zvedla hlas. „Zlatíčko? Co se stalo?“

„Vlastně nic... vždyť víš.“ Polknu. „Ten kluk přišel dovnitř a já to nečekala...“

„Všechno je v pořádku,“ uklidňuje mě máma, přistoupí ke mně a hladí mě po vlasech. „Nic se neděje. Je to naprosto pochopitelné. Nechceš si vzít...“

Máma název toho léku nikdy nahlas nevysloví.

„Ano.“

„Dojdu pro něj.“

Zamíří do koupelny a pak slyším, jak teče voda. A nemyslím si nic, jen že jsem hloupá. Hloupá.

Takže teď už to víte.

I když... Pořád to asi nevíte – jenom hádáte. Abych vás ušetřila trápení, tady máte celou diagnózu. Sociální fobie, generalizovaná úzkostná porucha a epizody deprese.

Epizody. Jako by deprese byla sitcom, kde scénka vždycky končí legrační pointou. Anebo televizní pořad se spoustou napínavých momentů. V mém životě je jediným nervákem otázka: „Zbavím se někdy toho srabu?“ – a věřte mi, když si ji položíte tolikrát jako já, začne to být pekelná nuda.

Když při příští návštěvě vyprávím doktorce Sarah o Linusovi a o tom, co strachu jsem při tom zažila, pozorně mi naslouchá. Doktorka Sarah všechno dělá racionálně. Bedlivě poslouchá, při psaní soustředěně kreslí krásné smyčky, a dokonce zadumaně poklepává na svůj počítač.

Jmenuje se McVeighová, ale my jí říkáme doktorka Sarah, protože při brainstormingu se snad všichni pacienti shodli, že křestní jméno sice navozuje přívětivou atmosféru, ovšem ze slova doktorka zároveň vyzařuje autorita a klid, takže doktorka plus křestní jméno je pro dětské oddělení dokonalé alias.

(Když doktorka Sarah slovo „alias“ pronesla poprvé, vysvětlila jsem si to tak, že všichni jí budou od té chvíle říkat doktorka Alia. Vážně jsem si to myslela, asi deset minut, než mě vyvedla z omylu.)

Dětské oddělení se nachází ve velké soukromé nemocnici svatého Jana, kam mě vzali díky pojištění ve firmě, kde je táta zaměstnán. (Když tam přijdete, to první, na co se vás zeptají, není „Jak vám je?“, ale „Máte příslušné zdravotní pojištění?“) Nechali si mě tam šest týdnů, když rodiče zjistili, že jsem doopravdy vážně nemocná. Problém je v tom, že deprese neprovázejí žádné nápadné příznaky jako pupínky nebo horečka, takže si ze začátku neuvědomujete, o co jde. Pořád lidem říkáte „Je mi dobře“, i když vám dobře není. Myslíte si, že by vám dobře být *mělo*. A sami si stále dokola kladete otázku: „Proč mi není dobře?“

Takže mě máma s tátou nakonec vzali k našemu obvodnímu lékaři a ten mě poslal sem. Cítila jsem se mizerně. Těch prvních pár dní si moc nepamatuju, abych řekla pravdu. A teď sem chodím dvakrát týdně. Mohla bych častěji, kdybych chtěla – to

mi stále opakují. Můžu tu péct ovocné košíčky. Ale ty už jsem dělala ani nevím kolikrát, pořád podle stejného receptu.

Když jsem doktorce Sarah vylíčila, jak jsem honem zalezla, aby na mě nebylo vidět, chvíli se dívala na zaškrťávací dotazník, který jsem vyplnila, když mě sem přijímali. Obsahuje všechny obvyklé otázky.

Máte pocit, že vám nic nevychází? Velmi často.

Přejete si, abyste nežil? Velmi často.

Doktorka Sarah tomu říká „symptomy“. Někdy si myslím: *Neměla bych prostě lhát a tvrdit, že všechno je v nejllepším pořádku?* Ale kupodivu to nedělám. Doktorce Sarah to nemůžu udělat. Jsme v tom spolu.

„A jaký máš pocit z toho, co se stalo?“ ptá se tím svým las-kavým, klidným hlasem.

„Jako bych byla ve slepé uličce.“

Ta *slepá ulička* ze mě vypadne dřív, než si uvědomím, co říkám. Nevěděla jsem, že se tak cítím.

„Ve slepé uličce?“

„Jsem nemocná už *celé věky*.“

„Celé věky ne,“ říká pokojným tónem. „Poprvé jsem tě viděla“ – nahlédne na obrazovku počítače – „šestého března. Pravděpodobně jsi byla nějakou dobu nemocná už předtím, když jsi o tom ještě nevěděla. Ale dobrá zpráva je, že od té doby jsi ušla dlouhou cestu. Každý den se tvůj stav lepší, Audrey.“

„*Lepší se?*“ Skočím jí do řeči, i když se snažím mluvit nevzrušeně. „V září mám začít chodit do nové školy. A ani nedokážu mluvit s lidmi. Přejde k nám domů jeden člověk, a já z toho šílím. Jak můžu jít do školy? Jak můžu vůbec něco dělat? Co když to takhle se mnou bude už napořád?“

Po tváři mi teče slza. *Sakra*, kde se vzala? Doktorka Sarah mi beze slova podává papírový kapesníček a já si s ním osuším oči, ale nejdřív si musím na chvíličku sundat tmavé brýle.

„Především, napořád to nebude,“ zdůrazňuje doktorka Sarah. „Tvoje nemoc se dá vyléčit. *Úplně vyléčit.*“

To mi vykládala už nejmíň tisíckrát.

„Od začátku léčby jsi udělala výrazný pokrok,“ pokračuje. „Vždyť je teprve květen. Jsem pevně přesvědčena, že v září budeš moct jít do školy. Ale bude potřeba, abys –“

„Já vím.“ Schoulím se. „Vytrvalost, trénink a trpělivost.“

„Sundala sis tenhle týden ty tmavé brýle?“ ptá se doktorka Sarah.

„Moc často ne.“

Tím myslím *vůbec ne*. Ona to ví.

„Co oční kontakt? Podívala ses někomu do očí?“

Neodpovídám. Byl to můj úkol, pokusit se o to. S někým z rodiny. Jen pár vteřin každý den.

Dokonce jsem o tom mámě ani neřekla. Dělal by kvůli tomu hrozné dusno.

„Audrey?“

„Ne,“ zamumlám se sklopenou hlavou.

Oční kontakt je hrůza. Vyložený děs. Stačí na to jen pomyslet, a dělá se mi špatně. Z hloubi duše.

Vím, rozum mi říká, že oči, těch neškodných mrňavých rosolovitých kuliček, není třeba se bát. Tvoří maličkou, zanedbatelnou část celého těla. Má je každý. Tak proč by mě měly tak sužovat? Ale měla jsem spoustu času o tom přemýšlet a podle mého názoru většina lidí oči podceňuje. Pro začátek, jsou mocné. Působí i na dálku. Zaostríte na někoho, kdo je od vás třeba třicet metrů, klidně v hustém davu, a jeho oči *vědí*, že se na ně díváte. Jaká jiná část lidského těla tohle dokáže? Prakticky jste senzibil, tak to je.

Ale dovedou taky totéž co víry. Jsou nekonečné. Podíváte se někomu zpřímá do očí a ve zlomku vteřiny z vás vysají celou duši. Aspoň mně to tak připadá. Oči jiných lidí jsou nekonečné, což mě děsí.

V místnosti je chvíli ticho. Doktorka Sarah mlčí. Přemýšlí. Líbí se mi, když doktorka Sarah uvažuje. Kdybych se mohla v něčím mozku stočit do klubíčka, vybrala bych si ten její.

„Mám pro tebe návrh.“ Vzhledne. „Co bys řekla tomu, natočit film?“

„Cože?“ Dívám se na ni nechápavě. To jsem tedy nečekala. Spíš papír s nějakými cvičeními.

„Dokumentární film. K tomu nepotřebuješ nic, jen malou levnou digitální videokameru. Možná ti rodiče nějakou koupí nebo bychom mohli tady jednu najít a půjčit ti ji.“

„A co s ní budu dělat?“

Říkám to úmyslně jako hlupák, kterého film nezajímá, protože uvnitř už cítím nervozitu. Film. O něm se nikdo zatím nikdy ani nezmínil. Ten mi má pomoci? Asi jako předtím ovocné košíčky?

„Myslím, že by to pro tebe mohl být dobrý způsob, jak se dostat z toho stavu, ve kterém jsi teď, do...“ Doktorka Sarah se odmlčí. „Do toho, v jakém tě chceme mít. Na začátku můžeš filmovat, jako bys byla nezúčastněná osoba. Jako muška na zdi. Aby to byl nehraný, autentický dokument. Víš, co to znamená?“

Přikývnu a snažím se zakrýt, že se ve mně vzmáhá panika. Dění nabírá moc rychlý spád.

„A potom, po nějaké době, bych chtěla, abys začala dělat rozhovory s lidmi. Oční kontakt bys mohla s někým navázat přes kameru, co myslíš?“

Padá na mě hrůza, ale já ji – to si říkám sama sobě – budu ignorovat, protože mozek se mi často snaží posílat *nepravdivé vzkazy, a ty já nemusím poslouchat*. Tak zní lekce číslo jedna ve Svatém Janu: váš mozek je idiot.

„Nevím.“ Polknu a cítím, jak zatínám ruce v pěst. „Možná.“

„Skvělé.“ Doktorka Sarah se na mě andělsky usměje. „Audrey, já vím, že to vypadá těžké a děsivé, ale podle mě to pro tebe bude báječný projekt.“

„Dobře, dobře, stejně ale nechápu...“ Odmlčím se, abych měla čas se ovládnout; snažím se, aby mi strach nevehnal slzy do očí. Dokonce ani nevím, čeho se tak bojím. Kamery? Nějakého nového nápadu? Že se po mně chce něco, co jsem nečekala?

„Co nechápeš?“

„O čem má ten film být?“

„O čemkoli. O všem, co se naskytne. Prostě na to namíříš kameru a natočíš to. Váš dům. Lidi ve vašem domě. Udělej portrét vaší rodiny.“

„Dobrá.“ Zní to pohrdavě, ale nemůžu si pomoci. „Můžu to nazvat *Moje pobodová a milující rodina*.“

„Jestli chceš.“ Zasměje se. „Už se těším, až ten film uvidím.“

MOJE POHODOVÁ A MILUJÍCÍ RODINA - SCÉNÁŘ

INTERIÉR DOMU, ROSEWOOD CLOSE Č. 5. VE DNE.

Kamera zabírá kuchyň rodinného domu. Velký nepořádek.

AUDREY (mluvený komentář)
Vítejte tedy v mém dokumentárním filmu. Tohle je kuchyň. Takhle vypadá kuchyňský stůl po snídani. Frank po sobě ještě neuklidil, dělá se mi z něj špatně.

Kamera zabírá vydrhnutý stůl z borového dřeva, na něm leží miska se zbytky cereálií od snídane, talíř pokrytý drobečky a sklenička nutelly, ze které trčí lžíce.

AUDREY (mluvený komentář)
Tohle je kredenc.

Záběr na kuchyňskou kredenc, natřenou našedo. Kamera po ní pomalu jede z jedné strany na druhou.

AUDREY (mluvený komentář)
To je hloupé. Nevím, co mám vlastně filmovat. Tady je okno.

Záběr na okno do zahrady, kde vidíme starou houpačku a zbrusu nový lávový gril, ještě s visačkami z obchodu. Kamera ukáže detail grilu.

AUDREY (mluvený komentář)
To byl dárek k tátovým
narozeninám. Opravdu by ho měl
používat.

Kamera se roztřeseně obrátí ke dveřím.

AUDREY (mluvený komentář)
Jasně. Nejdřív bych se měla
představit. Jsem Audrey Turnerová
a tohle natáčím, protože...

(pauza)

Zkrátka rodiče mi tuhle kameru
koupili, a když mi ji dávali,
říkali: „Možná se z tebe stane
tvůrce dokumentárních filmů!“ Je
vám z toho snad jasné, že z toho
byli celí pryč a ta kamera stála
fúru peněz. Já říkala, ať mi koupí
tu nejlacinější, ale oni že ne,
a tak...

Kamera trhaně přejede přes chodbu a zastaví se
na schodech.

AUDREY (mluvený komentář)
To jsou schody. Vidíte je, že?
Nejste debil.

(pauza)

Vlastně ani nevím, kdo jste. Kdo
se na tohle dívá? Doktorka Sarah,
nejspíš. Zdravím, paní doktorko.

Kamera stoupá po schodech.

AUDREY (mluvený komentář)
Takže teď jdeme do patra. Kdo
v TOMHLE domě bydlí?

Kamera zaostří na černou krajkovou podprsenku,
která visí přes zábradlí.

AUDREY (mluvený komentář)
Ta je mámina.

(krátká odmlka)

Hm, asi nebude nadšená, že jste ji
viděli.

Kamera zahne za roh a ukáže pootevřené dveře.

AUDREY (mluvený komentář)
To je Frankův pokoj, ale nemůžu se
k němu ani přiblížit, kvůli tomu
smradu. Udělám detail.

Kamera najede na část podlahy, kde leží tenisky,
špinavé boty, mokrý ručník, tři komiksy se Scot-
tem Pilgrimem, sáček gumových medvídků Haribo,
z poloviny prázdný. To všechno naházené na hro-
maďu, jedno přes druhé.

AUDREY (mluvený komentář)
A takhle vypadá celý pokoj. Jen
abyste měli představu.

Kamera ukazuje podestu v prvním patře.

AUDREY (mluvený komentář)
A tohle je pokoj rodičů...

Kamera se zaměří na pootevřené dveře. Z pokoje je slyšet hlas. To je MÁMA, Audreyina máma. Naléhavě mluví tichým hlasem, který je nicméně slyšet až k nám.

MÁMA (mluvený komentář)

Mluvila jsem o tom ve čtenářském kroužku a Caroline povídá: „Má on holku?“ Ne, nemá! V TOM je ten problém. Kdyby ji měl, možná by chodil častěji ven - a nehrbil by se věčně u obrazovky. Myslím tím, proč on vlastně s nikým NECHODÍ?

TÁTA (mluvený komentář)

Nevím. Nedívej se tak na mě. Já za to nemůžu.

AUDREY (mluvený komentář)

(polohlasem)

To jsou mí rodiče. Určitě mluví o Frankovi.

MÁMA (mluvený komentář)

Mám nápad. Musíme pro něj uspořádat večírek. Aby se setkal s nějakými hezkými děvčaty.

TÁTA (mluvený komentář)

VEČÍREK? To myslíš vážně?

MÁMA (mluvený komentář)

Proč ne? Byla by legrace. Dělávali jsme nádherné večírky.

TÁTA (mluvený komentář)
Když mu bylo OSM. Anne, víš, jak
vypadají večírky teenagerů? Co
když tam jeden na druhého vytáhne
nůž nebo si to spolu začnou
rozdávat na trampolíně?

MÁMA (mluvený komentář)
To by přece neudělali! Nebo ano?
Panebože...

Dveře se přivřou. Kamera se přibližuje, aby
neutekl zvuk.

MÁMA (mluvený komentář)
Chrisi, už sis s Frankem popovídal
jako otec se synem?

TÁTA (mluvený komentář)
Ne. A co ty, jako matka se synem?

MÁMA (mluvený komentář)
Koupila jsem mu knihu. S obrázky...
S takovými těmi...

TÁTA (mluvený komentář)
(zjevně ho to zaujalo)
Ano? S jakými?

MÁMA (mluvený komentář)
Však víš.

TÁTA (mluvený komentář)
Nevím.

MÁMA (mluvený komentář)
(netrpělivě)

Ale víš. Dovedeš si to představit.

TÁTA (mluvený komentář)
Nechci si to představovat. Chci,
abys mi je popsala, pěkně
pomaloučku a s francouzským
přízvukem.

MÁMA (mluvený komentář)
(napůl pobaveně, napůl naštvane)
Chrisi, nech toho!

TÁTA (mluvený komentář)
Proč by měl mít všechnu zábavu jen
Frank?

Dveře se otevřou a táta jde ven. Hezký muž, něco
málo přes čtyřicet, na sobě má oblek, v ruce
potápěčskou masku. Když uvidí kameru, lekne se.

TÁTA
Audrey! Co tady děláš?

AUDREY (mluvený komentář)
Natáčím. Však víš, ten film.

TÁTA
Aha. Ano, samozřejmě.
(varovně volá)
Drahoušku, Audrey tu natáčí...

U dveří se objeví máma, v sukni a podprsence. Když uvidí kameru, horní polovinu těla si rychle zakryje rukama a vykřikne.

TÁTA

Přesně proto jsem říkal: „Audrey tu natáčí.“

MÁMA

(nervózně)

Chápu.

Z háčku na dveřích hbitě stáhne župan a zahalí se do něj.

MÁMA

Dobře, zlatíčko, výborně! Tak ať je ten tvůj film úžasný. Ale co kdybys nás varovala, až zase příště vezmeš kameru do ruky?
(střelí pohledem po tátovi a odkašle si)
Právě jsme diskutovali o... hm...
o krizi na Blízkém východě.

TÁTA

(přikývne)

O Blízkém východě.

Oba rodiče se na kameru nejistě dívají.

Jistě, je nejvyšší čas vylíčit širší okolnosti. Ty určitě budete chtít znát. *Předchozí život Audrey Turnerové...*

Když ale, prokristapána, já už to nedokážu vykládat znova. Je mi líto, prostě nemůžu. Už jsem tolikrát seděla v nějaké místnosti s učiteli nebo s doktory a tolikrát stále dokola opakovala stejný příběh stejnými slovy, až mi začalo připadat, že se to stalo někomu jinému.

Najednou mi všichni, kterých se to týkalo, připadali nesku-teční. Všechny spolužačky ze Stokelandské dívčí, naše ředitelka, podle níž jsem pošetilá a snažím se jen k sobě přivolávat pozornost. (Pozornost! To je ironie osudu. Panebože, slyšíš to?)

Nikdo nikdy pořádně nezjistil, proč k tomu došlo. Tím chci říct, že nějaký důvod se našel, ale opravdové *proč* ne.

Vyvinul se z toho velký skandál, bla bla bla. Ty tři holky ze školy vyloučili, což je rekord. Moji rodiče mě okamžitě ze Stokelandské vzali a od té doby jsem doma. Tedy, doma a v nemocnici; o tom jsem vám už řekla. A plánuje se, že „začnu znova“ na Heath Academy. Ale abyste mohli „začít znova“, musíte být schopni „vyjít z domu“, a s tím mám jistý maličký problém.

Nejde vlastně přímo o to, vyjít z domu. Nebrání mi v tom ani stromy, ani obloha. Je to kvůli lidem. A vlastně ani ne kvůli *všem*. Pravděpodobně ne kvůli vám; s vámi bych byla v pohodě. Jsou lidi, se kterými je mi dobře – se kterými můžu mluvit, smát se a být v klidu. Ale háček je v tom, že jich je jen pár. Maličká skupinka, byste mohli říct, ve srovnání s... řekněme se světovou populací. Nebo dokonce i s počtem lidí v průměrném autobuse.

Můžu večeret se svou rodinou. Můžu jít za doktorkou Sarah

v mé bezpečné malé bublině, kam se vejde auto – čekárna – ordinace doktorky Sarah – auto – domov. Všichni, co chodí do Svátého Jana na stejnou skupinovou terapii jako já... S těmi jsem taky v pohodě. Protože pro mě nepředstavují hrozbu. (Dobře, dobře, *já vím*, že lidé ve skutečnosti hrozbu nepředstavují, ovšem zkuste to vysvětlit mému hloupému mozku.)

Se všemi ostatními totiž problém mám. S lidmi na ulici, s lidmi před domovními dveřmi, s hlasy v telefonu. Nemáte tušení, kolik nás na světě je, dokud vám nezačnou nahánět strach. Doktorka Sarah říká, že v tisícíhlavých zástupech se asi nikdy nebudu cítit dobře, a to nevádí, ale prý nesmím brát vážně myšlenky, které ve mně vyvolávají paniku. Když mi tohle říká, vypadá to naprosto rozumně, a já si myslím *Ano! To dokážu! A snadno*. Ale potom se u dveří objeví pošťák – a uteču dřív, než sama sebe zastavím.

Háček je v tom, že jsem *tam venku* vlastně nikdy nebyla, ani před tou nemocí. I ve skupině dívek jsem vždycky stála sama a skrývala se za závoj z vlasů. I když jsem se snažila zapojit do řeči o podprsenkách, ačkoli – no nazdar, podprsenka? To by určitě chtělo mít ženské tvary. Já jsem byla ta paranoidní osoba, na kterou se každý zaručeně dívá a o níž si myslí, jak hrozně je trapná.

Přitom ale právě mě hrdě předváděli všem návštěvám: „Naše Audrey, premiantka, co má samé jedničky.“ – „Audrey, hvězda našeho netbalového týmu.“

Nejlepší rada všem učitelům, kteří tohle čtou (tj. pravděpodobně žádný): zkuste se nechlubit studentkou, která by se nejradši do země propadla, pokud se na ni někdo třeba i jen podívá. Protože jí to nepomáhá. A taky nepomáhá, když se na doslech celé třídy pronese: „Je tak talentovaná, že je velkou nadějí tohoto ročníku.“

Kdo chce být velkou nadějí? Kdo chce být „tak talentovaný“? Kdo stojí o to, aby ho po celý zbytek roku pronásledovaly pohledy ostré jako dýky?

Tím nechci říct, že svádím vinu na ty učitele. Jenom to říkám.

Takže. Stalo se hodně zlého. A já tak trochu sklouzla z útesu. Proto na tom teď jsem, jak na tom jsem. Jsem obětí hlouposti vlastního mozku.

Táta říká, že je to naprosto pochopitelné, že mám za sebou trauma a teď jsem jako malé dítě, které zpanikaří, jakmile ho dají pochovat člověku, kterého nezná. Taková miminka jsem viděla, jsou šťastná a broukají si, ale pak se vmžiku žalostně rozpláčou. Já nekřičím. Zatím.

Ale moc se mi chce.